

Drogues: autodestrucció i complicitat.

Trist és el moment quan el compromís i la convicció política i ideològica són clarament desplaçats en benefici del flagell de la drogoaddicció i les seves miserables conseqüències. Trist però malauradament cert. Aquesta tendència a l'alça evidencia que aquest és el problema més gran al qual ha de fer front el moviment independentista ja que contribueix a fer decreïxer la seva base social. Dia rere dia són més els joves que, enganyats, cauen en aquest parany distribuït per minvar el potencial revolucionari i creatiu. Conseqüentment, l'interès per la cultura o les injustícies es transforma en indiferència i passivitat.

El foment de la drogoaddicció ha estat una política molt recurrent per part de molts governs i centres de poder amb l'objectiu de silenciar i eliminar moviments nacionalistes o reivindicatius. Misèria i son revolucionària en són algunes de les més visibles conseqüències.

El joc que molts dels nostres joves fan a la droga està emmalaltint la nostra organització i posant en dubte la credibilitat del moviment. I no tan sols estan fomentant la nostra autodestrucció sinó que s'estan convertint en còmplices directes del poder centralista que impedeix la nostra autodeterminació i dels seus instruments repressors. Tot això, és clar, no ens ho podem permetre. L'enemiga és la droga. És imprescindible deslliurar-nos-en expulsant-la del nostre moviment.

Ha arribat el moment de deixar de fer la vista grossa i recuperar l'esperit de rebuig frontal al negoci de la droga i a aquells que, comprant-la, també en fomenten el tràfic. Cal recuperar els orígens. Entre tots hem de combatre, denunciar i perseguir aquells que pretenen fer-se rics a costa de les expectatives de futur dels nostres joves. Joves als quals hem d'intentar despertar i allunyar d'aquest instrument amb ànim de destrucció. El mal vist no ha d'ésser la persona sana i compromesa sinó aquell qui mancat d'autoestima i immers en la mediocritat i la frustració malmet la salut del poble, és a dir, la de tots nosaltres, drogant-se.

No n'hi ha prou en dir que hom és independentista. La nostra lluita d'alliberament nacional i la drogoaddicció ha d'ésser quelcom incompatible. No ens podem permetre incongruències d'aquesta envergadura.